

Fďte!

(mi daj žancu)

Je arogantný. Je to kretén. Nenávidím ho...
aspoň si to myslím.

TEAGAN HUNTER

Ešte!
(mi daj žancu)

TEAGAN HUNTER

Je arogantný. Je to kretén. Nenávidím ho...
aspoň si to myslím.

ZELENÝ[®]
KOCÚR

Z anglického originálu Teagan Hunter: Text Me Baby One More Time
preložila Terézia Hurajová.

Translation © 2022 by Terézia Hurajová
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Copyright © 2019. TEXT ME BABY ONE MORE TIME by Teagan
Hunter

Slovak edition © 2022 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,
Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-974346-3-2
EAN 9788097434632

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať,
skenovať ani distribuovať v tlačenej ani elektronickej forme bez
predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa
pirátstva materiálov chránených autorským právom ani také správanie
nepodporujte.

Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti
sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so
skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo zriadeniami je
úplne náhodná.

Pre Laurie; polovicu svojich nápadov realizujem na poslednú chvíľu a vďaka tebe sa mi to vždy podarí. Si najlepšia.
Ďakujem ti za to, že ma držíš na uzde.

1. Kapitola

SHEPARD

V týchto končinách som kráľ.

Nenamýšľam si, je to skrátka fakt.

Kamkoľvek idem, všetci na mňa zízajú. Hľadia na mňa, akoby som bol nejaká zasraná celebrita alebo niečo podobné. Prosia ma o fotografie a autogramy. Títo ľudia spravia čokoľvek, aby si hoci len na okamih získali moju pozornosť – najmä ženy.

K niečomu podobnému sa schýľuje aj teraz.

V stredu o pol jedenástej večer v tretej uličke supermarketu Smart Shoppe. Túžbu v jej očiach zbadám, len čo zahnem za roh. Keď ma uvidí, automaticky sa narovná a načerveno namalované pery sa jej zvlnia do lačného úškrnu. Prehodí si dokonale natočené vlasy cez rameno a zvažuje, ako zaútočí.

Je nesmierne sexy, to musím uznať. Nie je vyslovene môj typ, no ja žiadnej nepoviem nie.

A na škodu nie je ani to, že džínsy, ktoré má na sebe, jej sedia ako uliate, ani čo by to bola jej druhá koža.

Stavím sa, že jej nohy by sa okolo mňa krásne ovinuli.

Mykne mi kútikom úst – a aj vtákom.

Pochopí to ako pokyn a vyštartuje mojím smerom. Robí prehnane dlhé kroky, pri ktorých sa jej vlnia boky.

„Ahoj.“ V preklade: *Si sexy.* „Som Brandi s I.“ *Meno pre striptérku.* „Si Shep Clark, však?“

Snažím sa nedať najavo pobavenie nad jej dokonale prevedenou hrou na neviniatko. Dobre vie, kto som – každý to vie.

Tak ako ja viem, že chce, aby som ju vzal k sebe do bytu a prášil ju, až kým nevyjde slnko.

Reálne začínam zvažovať, že to urobím, hoci som si od bezvýznamných jednorazoviek dal pohov. Už je to skoro mesiac, čo trávim čas len so svojou rukou, a celkom rýchlo ma to prestalo baviť.

„Sledujem všetky tvoje zápasy, si dobrý.“

„Viem.“

Podíde o krok bližšie a zvonivo sa zachichoce. Tento zvodný, falošný babský smiech už veľmi dobre poznám.

Znovu spraví krok ku mne, chodidlá sa nám dotýkajú.

Prstami blúdi po ramene, ktoré som si oprel o regál. „No v poslednej dobe ťa na ihrisku veľmi nevidáť.“ Nepatrne zvráští tvár. „Ako to?“

Pri jej otázke zatnem sánku a zaškrípem zubami.

Má pravdu, od bejzbalu si dávam na istý čas pauzu – nie z vlastnej vôle, aby bolo jasné.

Človek sa zapletie do nevinnej potýčky v bare, spôsobí škodu niekoľko tisíc dolárov a odrazu je „problémový“ a „potrebujeme odstup“.

Všetko sú to sračky.

„Do toho ťa nič nie je.“

Buď nezachytí tón môjho hlasu, alebo sa ho rozhodne ignorovať.

„Je škoda plytvať toľkým talentom. Ale...“ Pozrie sa mi do očí a na perách sa jej zjaví ďalší úškrn. Sú plné, mám chuť ich

pobozkať. Stavím sa, že keby v nich držala môjho vtáka, vynikli by ešte lepšie.

Súdiac podľa reakcie Shepa Juniora, myslím, že by nena-mietal.

Postaví sa na špičky a zašepká mi do ucha: „Talent máš aj na iné veci ako na bejzbal, však?“

To si píš, že áno.

Rukou ju chytím okolo pása, pritiahnem si ju k sebe a ona okamžite zapradie. Reálne zapradie, akoby to bolo nejaká mačka. Už len preto mám chuť poslať ju kade ľahšie, no kamarátovi tam dole je smutno.

„Čo keby sme odtiaľto vypadli?“

Zachichoce sa. „Budem rada, zlatko.“

Pri tom oslovení v sebe potlačím otrávený povzdych. Neznášam, keď ma niekto takto oslovuje. Aby som sa znovu dostal do nálady, nosom jej prejdem po sánke a ona sa opäť zachichoce.

Ani chichotanie neznášam.

Ešteže sa pri sexe nemusí rozprávať. Budeme len vzdychať a užívať si orgazmy, presne tak, ako to mám rád.

„Viem o...“

„Vážne, vesmír? To myslíš vážne?“

Tie slová dotyčná síce iba zamumle, niet však pochyb o tom, kto stojí za mnou. Cítim, ako do mňa takmer naráža nákupným vozíkom, a je mi jasné, že to robí naschvál.

Mám pocit, že mi vybuchne hruď. Vždy to tak je, keď sa objaví v mojej blízkosti.

Nezáleží na tom, v akej situácii sa nachádzam, ani na tom, koľko nadávok mi chrstne do tváre – kedykoľvek je Denver Andrewsová pri mne, moja pozornosť patrí iba jej.

Ako teraz.

Striptérka Brandi si nevšímne ani ju, ani zmenu v mojom správaní. Naďalej ma obchytáva, zatiaľ čo ja sa snažím vyma-

niť z jej zovretia. K ničomu totiž nedôjde. Stratil som akýkoľvek záujem ísť s ňou domov.

Hlavne teraz, keď mi osud pripomenul, že je tam vonku niekto lepší.

Niekoľko ako Denver.

Jediné pozitívum toho, že som si od bejzbalu musel dať pauzu, je to, že som sa vrátil domov. Vedel som, že Denver sa po promócií neprestáhovala, vedel som, že tu bude... a že na seba časom narazíme.

Vlastne som s tým počítal.

Mám čo napravovať, najmä pokiaľ ide o Denny. Chystal som sa ju vyhľadať, požiadať ju o odpustenie, len som akosi nečakal, že sa už dnes budem ospravedlňovať za to, aký som kretén.

„Mohli by ste si to prestať rozdávať uprostred supermarketu? Je to nechutné.“

Uškrniem sa a otočím sa k nej, pričom naoko naďalej objímam Striptérku Brandi.

„Nebodaj cítim náznak žiarlivosti, Denver?“

„Voláš sa Denver? Ako ten štát?“

Panebože. Mám mizerný vkus.

Pustím Brandi a ustúpim od jej hlúposti, pretože ju už dlhšie neznesiem.

„Pozri sa, Brandi s I, dnes nič nebude.“

Drzé? Asi áno, ibaže podobné situácie som zažil už veľakrát, a tak viem, že jediný spôsob, ako sa striasť baby, ako je Brandi, je jednať na rovínu.

Pri mojich slovách jej spadne sánka. Rýchlo znovu zatvorí ústa a narovná sa. „Môže sa pridať, nebude mi to vadiť.“

„Je to od teba nesmierne veľkorysé, Brenda,“ ozve sa Denver a zámerne jej popletie meno, „no budem musieť odmietnuť. Radšej by som si strhla všetky nechty na nohách, než aby som mala vidieť Shepa nahého.“

Pri tej predstave sa zašklabím. „Ale, ale, Denny, obaja vieme, že klameš, až sa práši.“

„To je len tvoje zbožné prianie, *Slug*!.“

Pri tom oslovení znechutene zavrčím. Zo všetkých najlepšie vie, ako neznášam, keď mi tak niekto povie, a ja zasa viem, čo to znamená, keď ma tak osloví ona.

„Čo tu vlastne robíš, Andrewsová?“

„Nakupujem potraviny. Je to supermarket, či nie? Robia sa tu nákupy, nie cudzie baby.“

Pri Denniných slovách Brandi zhíkne a ja si nemôžem pomôcť, musím sa zasmiať. Nikdy si nedávala servítku pred ústa. S ňou som nikdy nemusel chodiť okolo horúcej kaše a vždy som to na nej miloval. Dokonca aj keď som ju mal nenávidieť.

„Máš pravdu,“ uznávam.

„Fakt?“

„Áno,“ odvetí Denny mojej... vlastne ani neviem, ako mám Brandi nazvať. Potencionálna milenka? Bývalá potencionálna milenka?

„Počúvaj, strip,“ v poslednej chvíli sa opravím, „Brandi... ako som už povedal, dnes nič nebude.“

Urazene našpúli pery. Odrazu ich už vôbec nemám chuť pobožkať.

A môže za to Denny.

Obzerám si ju a nemôžem si pomôcť, musím ju porovnávať s babou, s ktorou som sa túto noc plánoval rozptýliť.

Je neskoro a sme v supermarkete, Striptérka Brandi je však od hlavy po päty oblečená, ani čo by sa chystala na módnú prehliadku.

Denny... nevyzerá zle, no je zrejmé, že svojím oblečením sa nesnaží na nikoho zapôsobiť. Má na sebe tyrkysové nohavice na jogu a sivý sveter, ktorý jej odhaľuje plece. Tmavé vlasy má vyčesané do nedbalého drdola, na tvári nemá ani štipku

1 *Slug* je v angličtine výraz pre slimáka, tzv. slizniaka (pozn. prekladateľky)

mejkapu, a keďže si všimnem, ako jej spod tenkého svetříka presvitajú bradavky, som presvedčený, že si neobliekla ani podprsenku... niežeby som proti tomu niečo namietal.

Je oblečená jednoducho, dokonca vyzerá trochu zanedbane, ale aj tak od nej neviem odtrhnúť pohľad. A oblečenie s tým nemá nič spoločné.

Pri Denny si skrátka neviem pomôcť. Nikdy som to nedokázal. Hoci by som aj chcel, nedokážem ju nenávidieť tak ako ona mňa.

Úprimne povedané, nikdy som k nej žiadnu nenávisť necítil.

„Môžem ti aspoň dať svoje číslo?“ spýta sa Brandi a upúta tak moju pozornosť.

Nepoužijem ho, ale... „Iste.“

Nastaví ruku, čakajúc, že jej podám svoj mobil. Hádám si nemyslí, že jej len tak dám do ruky svojho „milášika“? Keď jej docvakne, že sa ho nedočká, začne sa hrabať v obrovskej kabelke, ktorá jej visí na ramene, a vytiahne z nej niekoľko účteniek a pero. Rýchlo na jednu z nich naškriabe číslice, ktoré neplánujem použiť, zdrap papiera poskladá a podá mi ho.

„Dúfam, že dokončíme, čo sme začali...“ Pohľadom zamieri na Denny. „Ešte dnes.“

„Je skoro jedenásť, nemusíš ísť zajtra do školy?“ doberá si ju Denny.

Striptérka Brandi si urazene odfrkne, postaví sa na špičky a prilepí mi bozk na líce. „Budem hore.“

Hneď ako zmizne za rohom, Denny vybuchne do hurónskeho smiechu.

„Prosím, však vie, že jej nemieniš zavolať?“ Zíza jej smerom a dodá: „Koniec koncov, to je tvoj modus operandi.“

Jej slová ignorujem, pretože si ich zaslúžim. „Došlo jej predsa aj to, že si pomenovaná po štáte, tak sa hádam dovŕtípi...“

„Bože, Shep, máš ty ale vkus.“

Od Denny to znie trochu komicky.

Kedysi som zbalil aj ju.

Ticho, ktoré medzi nami nastane, rozhodne nepatrí k tým, pri ktorých sa človek cíti dobre a prirodzene ako so starým priateľom. Je sakramentsky trápne, no ani ma to neprekva-puje.

Keď jeden druhého nečastujeme urážkami, nevieme, ako sa k sebe máme správať.

Na základe našej interakcie by vám to asi nenapadlo, no s Denny sme toho v minulosti veľa zažili a ublížili si.

„Niežeby ma toto napäté ticho nebavilo, ale asi radšej pôj-dem. Už si s pravačkou, Slug.“

A je to tu.

Napätie, ktoré spomenula, panuje medzi nami preto, lebo sme nedokončili niečo, čo sme začali. Obaja to vieme, a ak by mi Denny dopriala trochu času, rád by som to dokončil.

„Aby si vedela, rád to striedam. Dnes to plánujem roztočiť s ľavačkou.“

„Si rodený džentlmen,“ zakričí ponad plece, tlačiac vozík preč odo mňa.

Keď sa vzdiali, pleciami mi poklesnú od úľavy, no iba na okamih. Presne totiž viem, čo bude nasledovať.

Trápenie. Hnev.

Voči nej. Voči sebe.

Denver Andrewsová ma kedysi milovala. Teraz ma nenávi-dí.

Aj ja som ju miloval... a stále milujem.

2. Kapitola

DENVER

Som typ človeka, ktorý verí, že všetko sa deje z nejakého dôvodu. Som jedna z tých, ktorí sú presvedčení, že od prvého dňa je náš život vopred nalinkovaný, hoci si to sami neuvedomujeme.

Napriek tomu naozaj nechápem, prečo mi vesmír musel do cesty prihrať práve môjho bývalého... ani neviem, ako ho nazvať... Ešte k tomu v supermarkete a v *tomto* oblečení.

Najradšej by som sa preplieskala za to, že som sa vybrala do obchodu po staré známe menštruačné nutnosti – sladkosti, čipsy a tampóny – v *tomto* outfite.

Ak sa to tak dá vôbec nazvať.

Natiahla som si na seba prvé, čo som našla pohodené na podlahe.

Samozrejme so mnou vesmír vybabral a musela som stretnúť svojho úhlavného nepriateľa.

Okej, to znie asi trochu drsne, no ani vo sne by mi nenašlo, že stretnem práve jeho.

Shepa Clarka.

Toho Shepa Clarka.

Chalana, kvôli ktorému som sa presťahovala na opačnú stranu krajiny.

Chalana, ktorý mi zlomil srdce.

Chalana, ktorého nenávidím.

Toho Shepa Clarka.

Štyri roky na výške som musela trpieť niekoho, kto ma len tak bez okolkov poslal k vode. Bol najpopulárnejším chalanom na univerzite, nedalo sa pred ním uniknúť.

Keď ho vybrali do najvyššej bejzbalovej ligy v Amerike, bola som od šťastia celá bez seba. S jeho odchodom sa mi konečne naskytila možnosť naňho zabudnúť. Iste, keďže pracujem ako novinárka v jeho rodnom meste, rátala som s tým, že občas o jeho úspechoch budem musieť napísať článok, s tým by som sa však dokázala zmieriť.

No stretávať sa s ním?

Nie, ďakujem.

Pre všetkých ostatných v tomto meste je síce bejzbalovou hviezdou, lenže ja sa z neho nezbláznim.

Tentoraz nie.

Nahnevane kráčam uličkou a vozík tlačím rýchlejšie než treba. Chcem odtiaľto vypadnúť, skôr než znovu natrafím na Shepa. Ani si nevšimnem, aké čipsy som si šmarila do košíka, no som si istá, že to neskôr budem ľutovať.

Aj pri zmrzline stavím na istotu. I tak by som nepochybne skončila pri svojej obľúbenej mätovej s čokoládovými kúskami – áno, mám na mysli tú zelenú, ďakujem za opýtanie – a pri tej s príchuťou sušienok.

Rýchlo zamierim k dámskym produktom, vezmem si najväčší balík tampónov a ponáhľam sa zaplatiť.

Samoobslužné pokladne, ako inak, zatvorili a otvorená je len jedna pokladňa, za ktorou sedí pravdepodobne najstaršia pani na svete a tovar blokuje pomalšie než slimák. Mám ja dnes ale šťastie!

Prečo mi to robíš, vesmír?

Postavím sa do radu za druhú najstaršiu pani na svete a opriem sa o rúčku.

Predavačka nablokuje krabicu cereálií a prisámvačku jej to trvá možno aj tridsať sekúnd.

Asi tu zomriem.

Očami zablúdím po bulvárnych plátkoch, ktoré sú uložené na regáli napravo odo mňa. Zvyčajne tie braky ignorujem, no nudím sa, a keďže tu ešte určite stvrdnem dobrých pätnásť minút, prečo nie?

Siahnem po časopise, ktorý má na titulke môjho obľúbeného herca a vtom mi padne zrak na niečo iné...

To je...?

No to ma podrž! Áno, je!

Ja sa ho nikdy nezbavím?

Na prednej strane miestneho denníka – ktorý je, mimochodom, našou najväčšou konkurenciou – svieti Shepova fotografia z policajnej stanice.

V titulku je uvedené: *Miestnu hviezdu zatkli za ničenie majetku*. Vyzerá to tak, že kráľ Shep má na krku ďalší malér. Vraj vyprovokoval bitku a spôsobil početné škody v nejakom nóbl bare, ktorý sa nachádza niekoľko hodín odtiaľto.

Má šťastie, že ho neobvinili z napadnutia.

S úšklabkom hľadím na plátok a mám sto chutí všetky výtlacky roztrhať a spáliť.

Shep si nezaslúži ani štipku pozornosti. Je to klamár a najväčší idiot spomedzi idiotov.

Nenávidím ho každou bunkou tela.

Zamračím sa na jeho fotku a odolám túžbe potrhať ju na márne kusy. Namiesto toho si vezmem čokoládovú tyčinku, ktorá leží na regáli pod novinami, otvorím ju a strčím si ju do úst.

„Fíha, som ohromený.“

Keď začujem Shepov hlas, otrávene zastonám.

„Chod' preč.“

„Nemôžem, ostatné pokladne sú zatvorené.“

„Čo tu vlastne robíš, Slug?“

Prisahám, že počujem, ako pri svojej prezývke zaškrípe zubami. Dobre mu tak. Kretén. Stavím sa, že jeho zubár nie je nadšený z toho, ako si pri tom ničí chrup.

„Nakupujem potraviny. Je to supermarket či nie? Robia sa tu nákupy,“ zopakuje slová, ktorými som ho pred chvíľou odpísala.

„Neznášam ťa.“

„To si len namýšľaš, Den.“

Zagúľam očami, a hoci to nemôže vidieť, pretože som k nemu otočená chrbtom, zasmee sa.

Stavím sa, že tam stojí s tým svojim slávnym úšklabkom na perách. Na Shepovi nikdy nespoznáte, či sa hnevá alebo nie, pretože mu na tvári vždy svieti ten jeho falošný úškrn.

Zistíte to jedine podľa toho, či mu jemne myká sánkou.

Hlavou pokyniem k regálu s novinami. „Vidím, že si sa ešte stále nespamätal.“

„Vidím, že si stále rovnako upätá. Človek by si myslel, že keď dievča vypadne z Montany, tak sa zbaví škrupulí.“

Pri tých slovách sa k nemu otočím.

Shep sa vyškiera, presne ako som čakala. No zároveň pri tom škrípe zubami a silno zatína sánku.

Zdá sa, že som udrela na citlivú strunu.

„Vážne, Shepard, čo tu robíš? Myslela som, že hráš vo veľkej lige.“

Očami zablúdi na noviny, chvíľu na ne hľadí, a potom zrak znova uprie na mňa.

„Ja... dávam si pauzu.“

Nepresvedčivo nadvihnem obočie. Na to mu len tak ľahko neskočím. „Od bejzbalu.“

„Áno, Denver, od bejzbalu.“

„No v MLB² hráš prvý rok. Máš vynikajúce výsledky. Nemôžeš zmeškať koniec sezóny...“

Nakloní sa ku mne bližšie a na perách sa mu opäť zjaví úškrn. „Som si vedomý toho, ako mi ide bejzbal. Otázka je, odkiaľ to vieš ty?“

Do líc sa mi nahrnie červeň, rýchlo sa od neho odtiahnem a potknem sa o vlastné nohy. Narazím pri tom do svojho nákupného vozíka, ktorý vyštartuje dopredu.

„Au! Môj bok! Vrazili ste do mňa!“

Otočím sa k panej, ktorá stojí v rade predou mnou, a srdce mi ide vyskočiť z hrude.

Košík stojí vedľa nej, a hoci ju nemohol až tak veľmi udrieť, dotkol sa jej.

„Preboha, veľmi ma to mrzí, madam! Nechcela som do vás vraziť. Potkla som sa o žabku a stratila som rovnováhu. Ospravedlňujem sa.“

Odfrkne si, otočí sa mi chrbtom a úplne odignoruje moje úprimné ospravedlnenie.

Od hanby by som sa najradšej prepadla pod zem. Cítim sa hrozne a za všetko môže Shep. Ak by mi nenarušil osobný priestor, nemusela by som sa vôbec uhýbať. Nebola by som bývala zakopla a vrazila do košíka, ktorý udrhel do tej ženskej.

Dobre, dobre, je moja vina, že má na mňa Shep taký vplyv, no to je jedno. Ide o princíp.

„Prirátajte jej nákup k môjmu, zaplatím aj zaň,“ poviem pokladničke.

Nenapadne mi iný spôsob, ako to tej staršej panej vynahraď. Keby moja mama videla, čo sa stalo, vyčistila by mi žalúdok a prikázala mi, aby som to napravila... ihneď. Nič lepšie ako toto mi nezišlo na um.

² MLB – z angl. Major League Baseball – najvyššia bejzbalová liga v Severnej Amerike (pozn. prekladateľky)

Pani predo mnou si niečo nezrozumiteľne zamumle popod nos, vezme si tašky a odíde smerom k východu.

Len tak. Bez slova.

„To myslí vážne?“ zašomrem si pre seba a sledujem ju, ako kráča preč. „Nechtiac do nej vrazím košíkom, ponúknem, že jej zaplatím nákup, a ona ani nepoďakuje? Tento večer už nemôže byť horší.“

„Radšej si zaklopte na drevo, slečna,“ ozve sa pokladníčka.

Nevšímam si ju a začnem vykladať nákup na pás.

„Dnešok je fakt super,“ skonštatuje Shep.

Než si to stihnem uvedomiť, šmarím po ňom prvú vec, ktorá mi príde pod ruku. Zasmeje sa a s ľahkosťou chytí krabičku do ruky.

Dočerta aj s jeho reflexmi bejzbalistu.

„Ach, tak toto vysvetľuje, prečo si dnes taká namrzená.“

Pozriem sa, čo som po ňom hodila. Áno, moje šťastie ma ani tentoraz neopustilo. Boli to tampóny.

Paráda.

„Bodaj by som ťa trafila do oka – rohom tej škatuľky, ak mám byť konkrétna.“

„Tak to je od teba fakt drzé, Andrewsová,“ povie mi, vyhodí krabičku do vzduchu a chytí ju bez toho, aby na ňu čo i len pozrel.

„Nenávidím ťa, Shepard Clark,“ zopakujem svoje predošlé slová so všetkou nevraživosťou, ktorú dokážem nazbierať.

Opäť prichádza na scénu jeho slávny úškrn. „To je len tvoje zbožné pranie.“

Najhoršie na tom je...

Že má pravdu.

„Čo sa to dnes deje? Najprv sa mi minú tampóny, potom natrafím na kráľa všetkých idiotov, nechtiac zrámajem starú pani nákupným vozíkom, vysolím šesťdesiat dolárov, aby

som to napravila, a k tomu všetkému dostanem defekt. Skvelé. Skrátka skvelé.“

Zakloním hlavu a zízam na nočnú oblohu.

„Čo máš za problém, vesmír? Há?“

Žiadna odpoveď.

Zdvihnem ruku a ukážem mu prostredník.

„Tak choď doriti!“

„Vždy som si myslel, že si trochu šialená. Som rád, že som sa nemýlil.“

Na prázdnom parkovisku sa ozývajú Shepove kroky. Podíde ku mne a pozerá na defekt.

„Kráľ všetkých idiotov?“

„Veď to sedí.“

„Máš pravdu.“

Od prekvapenia nadvihnem obočie. Nečakala som, že bude súhlasiť.

Kútikom oka sledujem, ako hľadá do zeme.

Shep je neskutočne atraktívny, to nemôžem poprieť. No nie vzhľad ma na ňom najviac priťahoval. Ani by to nebolo možné, keďže sme najprv komunikovali iba cez správy.

Dnes je oblečený jednoducho. Dlhé nohy mu obopínajú džínsy, široké svalnaté plecia mu zakrýva biele tričko a obuté má klasické čierne topánky, ktoré očividne znovu prišli do módy.

Jeho vlasy pôsobia dokonale strapato. Čierne kučery má upravené do nedbalého, no zároveň rafinovaného účesu. Oriekovohnedé oči mu zahaľuje tma, nie je to však len preto, lebo stojíme na tmavom a ošumelom parkovisku.

Nad niečím premýšľa a som si istá, že to má niečo spoločné s tým článkom.

Mám chuť sa ho na to opýtať, pretože ako novinárka som prirodzene zvedavá. No hoci to nerada priznávam, chcem to urobiť najmä kvôli Shepovi, ktorého som kedysi poznala.

Problém je, že tým človekom už poriadne dlho nie je.

„Máš rezervu?“

„V kufri.“

„Mám ti pomôcť?“

Jeho slová ma natoľko prekvapia, že naňho len tupo zízam.

Vydá zo seba horký smiech. „Netvár sa tak prekvapene, Den. Nie som monštrum.“

„Vieš, komu hovor.“

Odfrkne si. „Okej, zaslúžim si. Naposledy sa ťa pýtam – chceš pomôcť alebo nie?“

Už-už chcem povedať áno, pretože som unavená, nafúknuť tá, a jediné, po čom túžim, je ísť domov a vychutnať si svoju topiacu sa zmrzlinu. No ide o Shepa. Nemôžem dovoliť, aby sa mi znovu dostal pod kožu, ani len trošku.

Tú chybu som už raz urobila a zlomilo mi to srdce na niekoľko rokov.

Radšej to nebudem riskovať.

„Nie.“

Stojí na mieste, pozerá na mňa tvrdým pohľadom a ani sa pri tom nepohne.

„Nie som žiadne bezbranné dievčatko, Clark. Dokážem si sama vymeniť pneumatiku.“

Ešte raz sa obzrie po parkovisku – netuším prečo – a súhlasne prikývne. „Ako si želáš. Dobrú noc, Denver.“

„Dobrú,“ zamumlem. Otočí sa a vyberie sa opačným smerom.

Vydám zo seba hlasný povzdych, v ktorom sa miesi úľava i hnev, vylovím z kabelky kľúče a odomknem dvere auta. Tašky hodím na sedadlo spolujazdca, vyhrniem si rukávy na svetri a otvorím kufor.

Všetky zbytočné haraburdy, menovite igelitky, ktoré si vždy so sebou zabudnem vziať do obchodu, odložím nabok a otvorím priehradku s pneumatikou.